Éveken át a sötétben ültem,
Az élet útjai mellett
Vakon éltem és nem láttam én
Se Istent, se embereket.
Csak önmagam vágyai űztek
A szeretet koldusaként
Volt szemem, mint másnak a földön
De sohasem láttam a fényt,
De sohasem láttam a fényt!

Tudtam jól, hogy ki jár az úton
Ismertem nevüket
Hallottam a nagyhírű ácsról
Jerikóban eleget
Untam már a lelkesek hangját
Kik zúgtak az ács után
Akkor egy hang rám tört a mélyből
Mint vihar előtt a villám,
Mint vihar előtt a villám.